VICENÇ CASANOVAS i VILÀ

En Vicenç Casanovas i Vilà ha mort.

Sobtadament. Absurdament.

Mai amb tanta raó no s'haurà dit d'algú que deixa un buit difícil d'omplir.

Qui no l'havia tractat? Qui en alguna ocasió no li havia demanat parer o consell? Quina és l'entitat local en la qual no hagués col·laborat? En quina celebració, en quin homenatge, en quin festival no participà quan se li demanava una opinió, una direcció, un toc de bon gust?

En aquestes pàgines de SINGLADURES hem volgut deixar constància del fet, un fet que als components de la Junta del Museu Municipal de Vilassar de Mar ens colpeix molt de prop, perquè en Vicenç, és clar, també n'era.

I sense intenció de voler fer cap biografia de l'amic (que fóra una feina superior a les nostres possibilitats), sí que volem passar una ràpida ullada a la seva estada al món dels vius, encara que només sigui per refrescar-nos la memòria dels fets més sobresortints de la seva vida i de la feina feta.

En Vicenç Casanovas i Vilà nasqué el dia 9 de desembre de 1927 a la casa número 16 del Passatge de Sant Josep de Vilassar de Mar, però l'any 1931 la família traslladà llur residència al Camí ral número 9.

La seva escolarització començà al centre d'ensenyament Paideuterion, instal·lat a la sènia de La Suïssa. A mitjan 1936 passà a l'Escola Nova Unificada i a finals de 1938 encara s'encaminà al Liceu Dalmau, centre pedagògic del carrer de Sant Magí.

Passada la Guerra Civil començà el batxillerat, estudiant durant els tres primers cursos al Col·legi Santa Anna i la resta de cursos al Col·legi Valldemia, ambdós de Mataró. Finalitzat el batxillerat estudià durant dos cursos dibuix a l'Acadèmia Baixas de Barcelona.

Finalitzada l'època d'estudiant hagué de complir el servei militar, resultant destinat al Regiment de Cavalleria Numància. Precisament escau destacar que s'organitzà un concurs anunciant unes proves hípiques, i que en Vicenç quedà guanyador del concurs i, després, tercer en la prova de salt.

Precisament aquest concurs hípic ens dóna peu a considerar tres aspectes essencials de la seva vida: l'esport, el dibuix i la investigació històrica.

La seva vida esportiva fou més intensa, com és natural, en la joventut, i una part d'ella transcorregué a Mataró, amb els Lluïsos, amb el grup esportiu Laietània, i amb el primer equip de bàsquet, del qual també era jugador. Però tot això no fou prou: també jugava a futbol amb la Unió Esportiva Vilassar, ocupant el lloc d'extrem dret. Davant d'aquest batibull el metge hi hagué d'intervenir i li digué que jugar un partir de bàsquet al matí i un partit de futbol a la tarda no podia continuar de cap manera, i en Vicenç va triar el futbol, esport que practicà durant moltes temporades amb el Vilassar; i no fa pas gaire encara amb els veterans donava algun xut a la pilota.

Acabada tota una època buscà una feina més o menys relacionada amb una de les seves aficions, el dibuix, i per aquest motiu treballà en dues empreses d'impressió de motlles per a l'estampació i després d'un període de temps en què es considerà prou preparat per aquesta activitat, obrí un taller propi en una barriada tan barcelonina com és el Clot.

Les tres característiques que hem reconegut a en Vicenç no transcorregueren pas d'una manera ordenada, sinó que s'entrellaçaven, i així, mentre transcorria l'època esportiva també intervingué en «Els Pastorets» que cada any es representaven al Patronat en les diades nadalenques, fins a assolir-ne la direcció i llavors, excepcionalment, representar-los de forma antològica a l'Ateneu Vilassanès. Però a l'estiu tampoc no es quedava inactiu, i durant anys dirigí un espectacle musical que amb l'uniforme títol de «Fantasia» tenia un contingut diferent cada any.

El 22 de juny de 1957 contragué matrimoni amb Paquita Sellés i Gubau, de qui rebé en tot moment un càlid recolzament; l'11 de desembre de 1958 naixia llur fill Jaume.

La seva constant inquietud el dugué a integrar-se a l'Associació «Amics de Vilassar», i des d'aquest pòdium dirigí i organitzà la participació d'aquesta entitat en unes desfilades de carrosses que cada any se celebraven a Barcelona per les festes de la Mercè; també aquí obtingué importants premis i distincions.

El 1978 publicà el llibre «Vilassar de Mar documental i històric», d'unes característiques especials, ja que consta d'un capítol primer i únic, però que és farcit de més de 400 fotografies.

Amb motiu de la celebració del segon centenari de la creació del municipi de Vilassar de Mar dibuixà una làmina commemorativa dins de la col·lecció que d'ençà de molts anys edita l'associació «Amics de Vilassar».

Inquiet com sempre, féu renéixer l'antic projecte d'aixecar un monument a la gent de mar. S'hi posà a treballar i dissenyà i dirigí la seva construcció, que s'ha emplaçat al mig de la Plaça de l'Ajuntament, davant de la Casa de la Vila. L'acte oficial de la inauguració va tenir lloc el dia 16 de desembre de 1984.

Membre de la Junta del Club Nàutic, l'any 1985 presentà en la sala d'exposicions d'aquella entitat una mostra de 25 aquarelles de temàtica majorment vilassarenca, incrementant així l'expectació que havia despertat.

Uns dels seus últims treballs són l'article sobre Vilassar de Mar a la monumental obra «Gran Geografia Comarcal de Catalunya», el cartell que va confeccionar per a la XII Trobada de Corals del Maresme l'abril de 1988, els dibuixos originals dels set plats que fins ara han sortit dedicats a velers vilassarencs del segle passat que Amics de Vilassar confecciona any rere any, els Diplomes que es lliuren als participants als Concursos de Miniatures Navals que cada dos anys organitza el Museu Municipal, etc.

El dia 1 de setembre d'enguany li fou fatal: una lipotímia li provocà una caiguda de la qual no es recuperà. Amb la seva mort s'han esvaït projectes, assaigs, dibuixos... i tantes coses!

Havia estat de la comissió organitzadora del Museu Municipal i vocal del seu Patronat, president d'Amics de Vilassar, secretari del Club Nàutic, secretari de la junta del Casal de Curació, etc.

Reposi en pau.